

גזרת הגלות

1 רבינו חיים בן עטר זיע"א, "האור החיים" הקדוש, נהג לשחט מדי יום חמישי עגל לכבוד שבת קדש. לעצמו היה לוקח מנה אחת ואת השאר היה מחלק בין עניי עירו. באחד השבועות, מחלה פקדה את כל הבקר בעיר, לפיכך נמצאו כל הבהמות לא כשרות לאכילה, מלבד העגל שאותו שחט "האור החיים". לכן נוצר מחסור רב בבשר לכבוד השבת, והמעט

שנותר התייקר מאד. פדרכו, חלק הרב את הבשר בין עניי עירו. אחד מעשירי העיר, שמע כי בביתו של האור החיים הקדוש מחלקים בשר לעניים. פנה האיש לביתו של הרב כדי להשיג לעצמו בשר והציע לו תשלום גבוה מאד בעבור מנת בשר, אך רבינו הקדוש לא יכל להעתר לבקשתו מפני שהמנות לא הספיקו לתלמידי החכמים הקבועים אצלו ולכן דחה את בקשתו של העשיר בטענה כי אין לו אטליז ובנוסף על כן, יש לתמידי חכמים עניים קבועים שאינו יכל למנע מהם בשר לכבוד השבת. יתר על כן, לא יהיה לאותם עניים מאון להשיג בשר מאחר שמחיר הבשר עלה מאד.

15 התעקש העשיר והציע לרבינו ממון רב וגם פרנסה קבועה, אולם רבינו חיים סרב לקבל את הצעותיו. למרות סרובו של רבי חיים החליט העשיר להשאיר ולבדק אולי בכל זאת תשאיר מנת בשר גם בשבילו. בינתיים נכנסו עניי העיר בשביל לקבל את מנת הבשר שלהם כמדי שבוע. אט-אט חולקו כל מנות הבשר. והנה, כשראה העשיר אברך אשר מגיע לקבל את מנת הבשר שלו החל העשיר לצעק: "האם גם הוא תלמיד חכם? האם בגללו לא אוכל גם אני לקבל מנת בשר?" שמע ה"אור החיים" הקדוש את צעקותיו של העשיר אך לא ענה דבר ונתן בידי האברך את הבשר.

באותו היום שמח ה"אור החיים" הקדוש כי זכה לחלק בשר לכל תלמידי החכמים באי ביתו למרות המצב הקשה. אולם, בליל שבת חלם

רַבֵּנוּ הַקְדוֹשׁ כִּי בַשָּׁמַיִם גָּזְרוּ עָלֵינוּ גְלוּת לְשָׁנָה אַחַת מִפְּנֵי שֶׁשָּׁמַע כִּיצַד
הָעָשִׂיר מִזֶּלְזֵל בְּתַלְמִיד חֶכֶם אֵךְ לֹא מָחָה עַל כָּךְ.

הַבֵּינָה הַ"אֹרֶחַ הַחַיִּים" כִּי אֵין אֶפְשָׁרוּת לְעֲרֵעֵר עַל גְּזֵרַת הַדִּין, וּכְבֹר בְּמוֹצָאֵי
שַׁבַּת קֹדֶשׁ לְבַשׁ בְּגָדִים כְּשֶׁל פְּשׁוּטֵי הָעַם, לְקַח עִמּוֹ מַעֲט חֲפָצִים וְיֵצֵא

לְדַרְדֵּר, לְגָלוּת. 30